

การท่องเที่ยวภายในประเทศฝรั่งเศส Tourism in France

- เจริญ ทล่อวิมมงคล
- ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส
- คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- E-mail: jcneveu@yahoo.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศฝรั่งเศส จุดประสงค์ของบทความนี้เป็นการอธิบายรายละเอียดพฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวฝรั่งเศสภายในประเทศ โดยเริ่มเกริ่นนำจากในอดีตจนถึงข้อมูลในปี 2004 ซึ่งตีพิมพ์โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ ผู้อ่านจะสามารถทราบถึงสถานที่ท่องเที่ยว การขนส่ง และการพักผ่อนประเภทต่างๆ ที่มีส่วนสัมพันธ์กับอายุ ทัศนคติ และความชอบของชาวฝรั่งเศส การศึกษาข้อมูลนี้จะช่วยให้ผู้อ่านได้เข้าใจชาวฝรั่งเศสมากขึ้น อันจะนำไปสู่การวิเคราะห์ตลาดนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศส เพื่อนำมาประยุกต์เข้ากับการจัดการการท่องเที่ยวในประเทศไทยให้กับชาวฝรั่งเศส

คำสำคัญ: พฤติกรรมนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศส การท่องเที่ยวในฝรั่งเศส

Abstract

This article focuses on tourism in France. The purpose of this study is to explain travel behavior of French tourists traveling in their own country. It starts with 2004 historical facts, published by the National Office of Statistics, before focusing on in-depth information. The reader will learn about tourist attractions, transportation and different types of accommodation relevant to the age, attitudes and preference of French tourists. This study will allow readers to understand French tourists; the understanding would lead to market analyses and organizing tours for French tourists in Thailand.

Keywords: Tourists' behavior, French tourists, Tourism in France

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวมีมาช้านาน ตั้งแต่สมัยโบราณยุคกรีก โรมัน ผู้คนเดินทางไปท่องเที่ยวในอาณาจักรน้อยใหญ่ต่างๆ ในแถบเอเชียกลาง ตลอดจนมีความต้องการไปรักษาตัวและโรคภัยไข้เจ็บตามเมืองที่มีแหล่งน้ำแร่ มีภูมิอากาศดี และมีภูมิประเทศสวยงาม นอกจากนี้แนวคิดและอิทธิพลของศาสนาคริสต์ในเรื่องการไปจาริกแสวงบุญในช่วงปลายยุคกลางจนถึงศตวรรษที่ 16 ก็มีส่วนทำให้ผู้คนเดินทางไปยังสถานที่สำคัญทางศาสนา เช่น กรุงโรม และเมืองแซนต์ ฌาคส์ เดอคอมโปสเทล (Saint-Jacques de Compostelle)* เป็นต้น และทำให้คริสต์ศาสนิกชนต้องพำนักค้างแรมยังเมืองต่างๆ บ้างจึงต่างๆ เหล่านี้ทำให้เกิดแนวคิดเรื่องการท่องเที่ยวมากขึ้น

ในยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ นักเขียนชาวฝรั่งเศสหลายคนเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ เพื่อแสวงหาแรงบันดาลใจในการรังสรรค์ผลงานนักเขียนเหล่านี้มีมากมาย เช่น มงแตญ (Montaigne) รงซาร์ด (Ronsard) เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีนักคิดนักปรัชญาชาติอื่นๆ ที่ได้เสนอแนวความคิดเรื่องรัฐในอุดมคติ (Utopia) โดยเน้นให้ผู้อ่านจินตนาการถึงดินแดนที่เต็มไปด้วยความสุข เป็นดินแดนในอุดมคติที่ผู้คนไฝ่ฝันหาเพื่อไปให้ถึงจุดหมายในชีวิต นักเขียนเหล่านี้มีมากมาย เช่น โทมัส มอร์ (Thomas Moore) และ ฟรานซิส เบคอน (Francis Bacon) นอกจากนี้ในปี ค.ศ. 1623 กษัตริย์แห่งฝรั่งเศสทรงรับสั่งให้จัดทำพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการสถานที่ต่างๆ ตามหัวเมืองที่มีแหล่งน้ำแร่ เป็นที่ทราบกันดีว่าในศตวรรษที่ 16 กษัตริย์ของฝรั่งเศสทรงโปรด

การล่าสัตว์ในป่าและมีการสร้างปราสาทตามแม่น้ำ ลัวร์ นอกจากนั้นในศตวรรษที่ 17 ซึ่งเป็นยุครุ่งเรืองของราชสำนักฝรั่งเศสนั้น มีการสร้างพระราชวังแวร์ซาย์ทั้งหมดเป็นตัวอย่างของการมีบ้านหลังที่สอง (Résidence Secondaire) เพื่อไปพักผ่อนและทำกิจกรรมนันทนาการ ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าแต่เดิมกษัตริย์ของฝรั่งเศสมีพระราชวังลูฟร์อยู่ใจกลางกรุงปารีสอยู่แล้ว แต่มีการไปสร้างปราสาทในชนบท เพื่อใช้เป็นสถานที่จัดเลี้ยงสำหรับราชสำนักและล่าสัตว์ตามฤดูกาล ตลอดจนเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน

ปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้เกิดความนิยมในการท่องเที่ยวขึ้นยังเกิดจากอิทธิพลของนักเขียนและนักประพันธ์บทกวีต่างๆ อีกด้วยจนทำให้ชาวฝรั่งเศสเกิดความต้องการเดินทางท่องเที่ยวยังดินแดนต่างๆ ตัวอย่างของนักเขียนเหล่านี้ เช่น

รงซาร์ด (Ronsard) เป็นกวีที่มีชื่อเสียงในยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ กวีนิพนธ์ของเขาจะมีท่วงทำนองและเนื้อหาที่ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์สะเทือนใจ บางครั้งเกิดความหวังในชีวิต ผลงานที่มีชื่อเสียงของเขาเป็นกวีนิพนธ์ที่เกี่ยวกับธรรมชาติที่สวยงามและความหมายโดยนัยของดอกกุหลาบ ผู้ที่ได้ซาบซึ้งกับบทกวีนิพนธ์นี้ต่างปรารถนาไปท่องเที่ยวในต่างแดนที่สวยงาม

มงแตญ (Montaigne) นักเขียนชาวฝรั่งเศสเกิดที่เมืองดอร์โดญ ในปี ค.ศ. 1533 เริ่มอาชีพนักการเมืองโดยร่วมทำงานในสภาแห่งเมืองบอร์โดซ์ และในราชสำนัก ภายหลังก้าวสู่บรรณภพ โดยแต่ง

* เป็นเส้นทางคริสต์ศาสนิกชนต้องไปจาริกแสวงบุญที่สำคัญเทียบได้กับการไปสวดมนต์ที่นครวาติกัน

หนังสือชื่อ Essais ซึ่งเป็นแนวปรัชญา โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใคร่ครวญในความหมายแห่งชีวิต หลังจากนั้นช่วง ปี ค.ศ. 1580-1581 เขาได้เดินทางไปทั่วยุโรปและจุดประกายให้ผู้คนใฝ่ฝันที่จะท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่างๆ เช่นเดียวกับเขา

มาตาม เดอ เซวิญเย่ (Madame de S vign) นักเขียนสตรีผู้มีชื่อเสียงนี้เกิดในตระกูลขุนนาง ณ กรุงปารีส ในปี ค.ศ. 1626 ผลงานทางวรรณกรรมของเธอชื่อ Lettres มีเนื้อหาเกี่ยวกับการอบรมสั่งสอนบุตรของเธอให้รู้จักขนบธรรมเนียมประเพณี นวนิยายของเธอเป็นรูปแบบการเขียนจดหมาย โดยมีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับผู้คนในราชสำนักฝรั่งเศสในศตวรรษที่ 17 มาตาม เดอ เซวิญเย่ ประพันธ์ผลงานนี้ด้วยภาษาที่สละสลวย บรรยายถึงการเดินทางท่องเที่ยวท่ามกลางธรรมชาติที่สวยงามของแคว้นเบรอตตาญ ทำให้ผู้อ่านประทับใจ และมีความปรารถนาจะไปเยี่ยมเยียนฉากและสถานที่ที่เธอได้บรรยายแถมเต็มลิส่นจนกลายเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้มีการท่องเที่ยวมากขึ้น

ศตวรรษที่ 18 นับเป็นยุคเริ่มต้นของการท่องเที่ยวสมัยใหม่ ผู้ที่มีส่วนกระตุ้นให้มีการเดินทางท่องเที่ยวมากคือ ชาวอังกฤษ เพราะมีขนบธรรมเนียมของชาวอังกฤษแต่โบราณว่า ขุนนางและเชื้อพระวงศ์ในราชสำนักอังกฤษจะต้องเดินทางท่องเที่ยวไปในต่างแดนก่อนที่จะแต่งงานมีครอบครัว คำว่าต่างแดนในที่นี้ คือ ดินแดนที่อยู่บนทวีปยุโรป โดยเฉพาะในประเทศฝรั่งเศส ถ้าเป็นการเดินทางช่วงสั้นๆ (petit tour) ก็จะอยู่ในบริเวณกรุงปารีส แต่ถ้าเป็นการเดินทางครั้งใหญ่ (grand tour) ก็จะเดินทางไปแถบปราสาทแม่น้ำลัวร์และฝั่งตะวันออกของฝรั่งเศสจนถึงเทือกเขาแอลป์ส์ และเข้าไปใน

ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เพราะการไปท่องเที่ยวในตอนกลางของทวีปยุโรปเป็นความนิยมของขุนนางชาวอังกฤษในขณะนั้น เราจะเห็นได้ว่าประเทศฝรั่งเศสเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญกับการท่องเที่ยวมากมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 นั่นคือทุกคนจะต้องมาเริ่มต้นที่กรุงปารีส เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นว่าจะเริ่มออกเดินทางครั้งสำคัญ การสร้างค่านิยมเช่นนี้นับว่ามีนัยสำคัญ แม้แต่ในสมัยปัจจุบันที่นักท่องเที่ยวก็ยังคงปรารถนาที่จะไปเยือนฝรั่งเศสให้ได้สักครั้งหนึ่งในชีวิตจนทำให้ประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศที่มีนักท่องเที่ยวมาเยือนมากที่สุดในโลกในแต่ละปี

คำว่า tour ซึ่งแปลว่า การท่องเที่ยว การเดินทางรอบหนึ่งหรือการไปทัศนศึกษา แท้จริงแล้วมาจากคำในภาษาอังกฤษว่า to tour ซึ่งหมายถึง การไปท่องเที่ยวเพลิดเพลินด้วยความสุขใจ และหลังจากนั้น คำว่า touriste จึงปรากฏขึ้นในภาษาฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1816 ส่วนคำว่า tourisme ก็ปรากฏในพจนานุกรมภาษาฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1841 ภายหลังจากที่นักเขียนชื่อสะแตงดาล (Stendhal) ในศตวรรษที่ 19 เขียนผลงานเรื่อง Les mémoires d'un touriste ซึ่งแปลว่า ความทรงจำของนักท่องเที่ยวคนหนึ่ง

ต่อมาการท่องเที่ยวก็ยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะปัจจัย 4 ประการ นั่นคือ (1) การขยายตัวด้านขนส่ง (2) การเกิดระบบธุรกิจด้านการธนาคาร (3) การขยายตัวของชุมชนเมือง และ (4) ความร่ำรวยที่เพิ่มขึ้นของชนชั้นกลาง ปัจจัยทั้ง 4 ประการทำให้คนเริ่มเดินทางไปท่องเที่ยวต่างแดน รายละเอียดเกี่ยวกับปัจจัยทั้ง 4 มีดังต่อไปนี้ ระบบการขนส่งในศตวรรษที่ 19 ถูกพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว

มีการสร้างเรือเครื่องจักรไอน้ำที่สามารถขนผู้คนไปยังส่วนต่างๆ ของทวีปอเมริกา ยุโรป และแม้แต่ในเอเชีย มีการพัฒนาปรับปรุงยานพาหนะตลอดจนมีการสร้างถนนทำให้สามารถย่นระยะการเดินทาง เช่น ในปี ค.ศ. 1800 การเดินทางจากกรุงปารีสไปเมืองแร็งส์ (Reims) ใช้เวลาถึง 24 ชั่วโมง แต่ 30 ปีต่อมา ใช้เวลาเพียง 12 ชั่วโมง นอกจากนี้การสร้างสถานีรถไฟตามหัวเมืองที่สำคัญและทางรถไฟที่เชื่อมโยงเมืองต่างๆ ทำให้ผู้คนสามารถเดินทางไปท่องเที่ยวยังสถานที่ต่างๆ ได้สะดวกมากขึ้น ระบบการเงินการธนาคารก็มีส่วนทำให้การท่องเที่ยวเกิดความสะดวกมาก ผู้คนสามารถใช้ระบบตั๋วเงินและจ่ายค่าธรรมเนียมมากขึ้น เกิดชุมชนต่างๆ ที่อยู่ในเขตของการท่องเที่ยว และเขตเมืองก็ขยายออกไปทั่ว ทำให้อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ชนชั้นกลางที่ร่ำรวยจากการค้าขาย ก็เริ่มนิยมใช้การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมนันทนาการในชีวิตหลังจากเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน

นักเขียนในศตวรรษที่ 19 ต่างร่วมประพันธ์ความสวยงามของดินแดนต่างๆ และทำให้ผู้คนเกิดความต้องการที่จะไปเยือนสถานที่นั้นๆ เช่น ซาโตบริยอง (Chateaubriand) ได้วาดภาพที่มีสีสันของชนบท และ จอร์จ ซองด์ (George Sand) นักเขียนสตรีผู้นี้ได้บรรยายความสวยงามของท้องทุ่ง จนทำให้ชาวฝรั่งเศสปรารถนาจะเดินทางท่องเที่ยวไปยังดินแดนต่างๆ มากขึ้น

ต่อมาในศตวรรษที่ 20 การท่องเที่ยวก็ยังพัฒนามากขึ้น ไม่เพียงแต่ในฝรั่งเศส แต่ยังมี

แนวคิดในการไปยังดินแดนต่างๆ ทั่วโลก เพราะมีนักพจญภัย นักเขียนต่างๆ ที่ได้ไปยังต่างแดนและกลับมาเล่าถ่ายทอดให้กับอนุชนอีกรุ่นหนึ่ง

เราไม่สามารถอธิบายการท่องเที่ยวที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่พูดถึง โทมัส คูก (Thomas Cook) เลยไม่ได้ เขาเป็นชาวอังกฤษ ผู้ริเริ่มการเดินทางแบบรวมบริการเสริม โดยในตอนแรกเขาเป็นผู้จัดการรายการทัศนจร โดยรวมบัตรโดยสารรถไฟชั้นสาม ของว่างพร้อมน้ำชาและมีเพลงไพเราะฟังตลอดการเดินทาง ในปี ค.ศ. 1845 เขาเริ่มพัฒนาการท่องเที่ยวแบบเหมาจ่าย ทำให้การท่องเที่ยวพัฒนารูปแบบต่างๆ มากขึ้น ต่อมา ในปี ค.ศ. 1890 โรงแรมกว่า 1,200 แห่งต่างยอมรับเอกสารใบจองห้องโรงแรม (voucher) ของบริษัทของเขา นับเป็นการเริ่มต้นของการท่องเที่ยวพักผ่อนอย่างแท้จริง

ประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศที่มีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมเยียนมากที่สุดในโลก โดยในปี ค.ศ. 2004 มีตัวเลขนักท่องเที่ยวต่างชาติถึง 75 ล้านคน (Ministère des Transports, de l'Équipement, du Tourisme et de la Mer, 2005: 27) อันก่อให้เกิดรายได้และการจ้างงานมากมาย แต่ถ้าจะกล่าวถึงการท่องเที่ยวภายในประเทศเพื่อไปยังหัวเมืองต่างๆ นั้น โดยนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสเอง เราสามารถกล่าวได้ว่าชาวฝรั่งเศสเองก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการกระจายรายได้ทางเศรษฐกิจภายในประเทศมาก โดยเฉพาะแคว้นลิลเดอพรองซ์ (L'Île de France) ซึ่งเป็นที่ตั้งของกรุงปารีส และแคว้นอัลซัสซึ่งติดพรมแดนประเทศเยอรมนี มีตัวเลขนักท่องเที่ยว

ชาวฝรั่งเศสภายในประเทศที่เดินทางไปเยี่ยมเยียนพอๆ กับนักท่องเที่ยวต่างชาติ

ชาวฝรั่งเศสเป็นผู้ที่ชอบการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก สองในสามของชาวฝรั่งเศสเคยเดินทางท่องเที่ยวอย่างน้อยหนึ่งครั้งต่อปี และมีระยะเวลาพำนักมากกว่า 4 คืน แต่ถ้าคิดโดยเฉลี่ยของชาวฝรั่งเศสทั้งหมดที่ออกเดินทางท่องเที่ยวทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ค่าเฉลี่ยของการพักค้างแรมเท่ากับ 3.3 คืนต่อปี

จำนวนชาวฝรั่งเศสที่ออกเดินทางท่องเที่ยวทั้งหมดนั้นคิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.2 ครั้งต่อปี และเพียงร้อยละ 10 เท่านั้นที่มีการเดินทางไปยังต่างประเทศ นั่นแสดงว่านักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสส่วนใหญ่ก็ยังคงชื่นชอบกับการท่องเที่ยวในประเทศ บทความนี้มุ่งอธิบายการท่องเที่ยวภายในประเทศฝรั่งเศส และวิเคราะห์สถานการณ์และข้อมูลต่างๆ เพื่อที่จะได้สามารถเข้าใจพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสภายในประเทศตนเอง

โดยทั่วไปแล้ว นักวิชาการมักจะให้คำจำกัดความของคำว่านักท่องเที่ยวว่าเป็นการเดินทางไปยังสถานที่อื่น เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศหรือเพื่อการค้นพบสิ่งใหม่ๆ ในอีกวัฒนธรรมหนึ่งหรือในอีกสถานที่หนึ่ง แต่บทความนี้จะขอนำเสนอข้อมูลที่น่าสนใจ คือ ร้อยละ 54 ของการพำนักของ

นักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสในขณะไปท่องเที่ยว คือ การไปพำนักในครอบครัวที่อาศัยอยู่อีกเมืองหนึ่ง จุดประสงค์ของการท่องเที่ยว คือ การคิดถึงสมาชิกในครอบครัว หรือไม่เช่นนั้นก็จะไปพักที่บ้านของเพื่อนที่อาศัยอยู่อีกเมืองหนึ่งเพื่อท่องเที่ยวไปในขณะเดียวกัน การไปพักในสถานที่ที่ไม่ต้องจ่ายเงินนี้เราสามารถนับรวมบ้านหลังที่สองซึ่งมีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศเป็นอย่างยิ่ง

สถานที่พักแรมสำหรับนักท่องเที่ยวนับว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะดึงดูดให้นักท่องเที่ยวจะใช้ระยะเวลาพำนักนานขึ้นหรือไม่ โดยทั่วไปแล้ว สถานที่พักแรมมีมากมายหลายประเภท เช่น โรงแรมที่มีมาตรฐานตั้งแต่ 4 ดาว แบบหรูหราราวจนถึงไม่มีดาว สถานที่เช่าสำหรับจัดตั้งเต็นท์หรือจอร์แดนแคมป์ปิ้งที่ใช้หลับนอนบนรถได้ บ้านเช่า อพาร์ทเมนต์ ที่พักแบบโฮมสเตย์ คลับเฮาส์หรือหน่วยงานเอกชนที่รับจัดสถานที่สำหรับพักแรม ตลอดจนบ้านพักตากอากาศ หรือ อพาร์ทเมนต์ (ซึ่งเป็นบ้านหลังที่สองที่เจ้าของซื้อไว้ในชนบท หรือตามชายทะเล) และรวมถึงบ้านของญาติ หรือคนที่รู้จัก สถานที่พักแรมเหล่านี้สามารถจำแนกได้เป็นสถานที่พักแบบต้องจ่ายเงินกับสถานที่พักแบบไม่ต้องจ่ายเงิน ตารางที่ 1 จะแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลนี้อย่างชัดเจน

ตารางที่ 1 คักยภาพโดยรวมของสถานที่พักแรมที่นักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสเลือกเข้าพัก

เก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2004 จนถึงวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2005 (จำนวนเตียงทั้งหมด)

ประเภทของที่พัก	จำนวนเตียง	คิดเป็นร้อยละ
โรงแรมของนักท่องเที่ยวโดยทั่วไป	1,230,800	7.0
อพาร์ทเมนต์ หรือที่พักประเภทที่คล้ายคลึง	455,100	2.6
การตั้งเต็นท์และการจอดรถแคมป์ปิ้งแบบที่นอนในรถได้	2,803,900	16.0
คลับเฮาส์หรือหมู่บ้านท่องเที่ยวสำหรับค้างแรม	276,300	1.6
บ้านเช่าสำหรับนักท่องเที่ยว	607,000	3.5
ที่พักแบบโฮมสเตย์	66,900	0.4
โรงแรมหรือหอพักสำหรับเยาวชน	14,200	0.1
รวมจำนวนเตียงแบบที่ต้องจ่ายเงิน	5,454,200	31.2
บ้านพักหลังที่สอง / การไปพักบ้านญาติ	12,022,500	68.8
รวมจำนวนเตียงทั้งหมด	17,476,700	100.0

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติของฝรั่งเศส ข้อมูลปี ค.ศ. 2004-2005

จากตารางที่ 1 นี้เราจะพบว่านักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสชอบเดินทางท่องเที่ยวในประเทศ โดยการไปพักที่พักรวมกับญาติ เพื่อน คนที่รู้จัก หรือบ้านหลังที่สองของตนเอง โดยไม่จ่ายเงินค่าพักรวมคิดเป็นร้อยละ 68.8 เลยทีเดียว คิดเป็นจำนวนเตียงถึง 12 ล้านเตียง นั่นหมายความว่า จะมีนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสประมาณร้อยละ 31.2 เท่านั้นที่จะไปค้างคืนในสถานที่พักแบบที่ต้องจ่ายเงิน จำนวนเตียงที่ใช้พักค้างแรมคิดเป็น 5 ล้าน 4 แสนเตียง ซึ่งสามารถแยกเป็นประเภทต่างๆ ได้มากมาย เช่น โรงแรมตั้งแต่ 4 ดาว แบบหรูหราจนถึงแบบไม่มีดาว ส่วนการตั้งเต็นท์หรือจอดรถแคมป์ปิ้งสำหรับการตั้งแคมป์ในสถานที่ทางราชการ (เทศบาล กรมป่าไม้ หรือองค์การบริหารส่วนตำบล) จัดไว้ให้ นั้น มีมากถึงร้อยละ 16 คิดเป็นจำนวนมากกว่า 2 ล้าน 8 แสนเตียง การพักใน

โรงแรมประเภทต่างๆ นั้นมีเพียงร้อยละ 7 นั้นเป็นเพราะว่าชาวฝรั่งเศสอาจมีงบประมาณจำกัด และไม่นิยมจ่ายเงินมากในสถานที่พักรวม จึงไม่สามารถเข้าพักในโรงแรมเลิศหรูได้ ส่วนใหญ่ใช้วิธีพักตามบ้านญาติ ในขณะที่เดียวกันที่พักแบบโฮมสเตย์และหอพักสำหรับเยาวชนก็ไม่ค่อยมีบทบาทสำคัญมากนัก เพราะจำนวนตัวเลขเป็นร้อยละ 0.4 และ 0.1 ตามลำดับ ตัวเลขในเรื่องของโฮมสเตย์ที่มีน้อยนั้น คงเป็นเพราะว่ารูปแบบการค้างแรมเช่นนี้อาจเหมาะกับคนต่างชาติมากกว่า เพราะต้องการไปค้างพักและเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของบ้านไปในเวลาเดียวกัน

ในส่วนที่เกี่ยวกับการพักรวมในขณะที่ท่องเที่ยวอยู่นั้น ผู้เขียนบทความกำลังทำวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาว

ฝรั่งเศส” ซึ่งจะแล้วเสร็จในอีก 2-3 เดือนข้างหน้า 6 วันจากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศส ส่วนใหญ่จะตอบว่าโรงแรมระดับ 2-3 ดาวก็น่าจะเพียงพอแล้วสำหรับการพักในต่างประเทศ ไม่น่าจะต้องเป็นโรงแรม 4-5 ดาว แบบที่นักท่องเที่ยวชาวอเมริกันนิยม ขอแต่ให้โรงแรมนั้นสะอาด และมีความสะดวกสบาย อีกประการหนึ่ง คือ ชาวฝรั่งเศสคิดว่าการที่บริษัทนำเที่ยวเลือกใช้บริการของโรงแรมระดับ 2-3 ดาวอาจจะทำให้ราคาของการนำเที่ยวในเมืองไทยถูกลงก็ได้

ข้อมูลอีกชุดหนึ่งที่สนับสนุนปรากฏการณ์ที่นักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสชอบใช้บริการของโรงแรมระดับ 2-3 ดาว ข้อมูลชุดนี้มาจากบทความเรื่อง “ธุรกิจ MICE กับการท่องเที่ยวในกรุงปารีส” (Bri re-Cuzin, 2002) โดยกล่าวว่า ชาวฝรั่งเศสที่มาประชุมสัมมนาและเข้ามาท่องเที่ยวในกรุงปารีสเลือกใช้บริการโรงแรมประเภท 3 ดาวมากที่สุดถึงร้อยละ 54.3 ส่วนโรงแรมประเภท 2 ดาวมีถึงร้อยละ 35.2 นั่นแสดงว่าข้อมูลเรื่องพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสในขณะท่องเที่ยวทั้งในและนอกประเทศจะสอดคล้องกัน

ในส่วนที่เกี่ยวกับระยะเวลาของการพำนักในสถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสนิยมพักตามบ้านญาติ เพื่อน คนที่รู้จัก ตลอดจนบ้านหลังที่สองของตนเองตามหัวเมืองชายทะเล หรือในชนบท โดยไม่มีการจ่ายค่าพักแรม ระยะเวลาในการค้างคืนโดยเฉลี่ยเท่ากับ 4.7 คืน ในขณะที่สถานที่พักแรมแบบที่ต้องมีการจ่ายเงินนั้น ระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการค้างคืน คือ 5.8 คืนและจะยาวนานกว่าที่พักค้างแรมแบบที่ไม่ต้องจ่ายเงิน แต่ในขณะเดียวกัน มีข้อมูลตัวเลขที่น่าสนใจ คือ ค่าเฉลี่ย 5.8 คืน ในการ

พักแรมแบบจ่ายเงินเมื่อไปท่องเที่ยวในอีกสถานที่หนึ่งนั้น สามารถจำแนกได้ดังนี้

โรงแรมประเภทนักท่องเที่ยวโดยทั่วไป
ค่าเฉลี่ย = 2.6 คืน
การตั้งเต็นท์ในสถานที่ราชการจัดให้
ค่าเฉลี่ย = 8.0 คืน
การเช่าบ้านหรืออพาร์ทเมนต์
ค่าเฉลี่ย = 9.8 คืน

ข้อมูลดังกล่าวนี้ทำให้เราเห็นว่า เมื่อชาวฝรั่งเศสเดินทางท่องเที่ยว และมีความจำเป็นที่จะต้องจ่ายเงินค่าพักแรม ก็จะเลือกการตั้งเต็นท์ในบริเวณที่ทางราชการจัดให้ นอกจากนั้นอาจมีการเช่าบ้านที่อยู่ตามชายทะเล บนภูเขา หรือในชนบท หรือ เช่าอพาร์ทเมนต์ที่ตั้งอยู่ในเมือง ซึ่งมีราคาถูกกว่าโรงแรม อันจะทำให้สามารถท่องเที่ยวได้ในระยะเวลาที่นานขึ้นด้วยงบประมาณที่จำกัด และทำให้จำนวนเฉลี่ยในการพักค้างคืนยาวนานมากขึ้น

ในปี ค.ศ. 2005 สำนักงานสถิติแห่งชาติรวมกับการท่องเที่ยวแห่งชาติได้มีการสำรวจสถานที่ค้างแรมกลางแจ้งทั่วฝรั่งเศส พบว่ามีจำนวน 8,200 แห่งที่สามารถตั้งเต็นท์อย่างเป็นทางการ ซึ่งสามารถพักค้างแรมได้มากกว่า 2.8 ล้านเตียง สถานที่พักค้างแรมกลางแจ้งแบบนี้นับเป็นร้อยละ 53 ของศักยภาพของที่พักแบบที่จ่ายเงินทั้งหมด และนับเป็นอันดับหนึ่งในทวีปยุโรปในส่วนที่เกี่ยวกับการพักค้างแรมประเภทนี้ นั่นแสดงว่าชาวฝรั่งเศสชอบพักค้างแรมด้วยการเช่าสถานที่ที่กางเต็นท์มากกว่าชาวยุโรปชาติอื่นๆ

ในส่วนที่เกี่ยวกับแคว้นต่างๆ ที่ชาวฝรั่งเศสนิยมไปเช่าสถานที่กางเต็นท์ 5 อันดับแรก คือ

แคว้นลองเกอดอค-รูซลีโยง (ร้อยละ 13) แคว้นอะกิแตน (ร้อยละ 12) แคว้นโปรวองซ์-โกลด์ดาซัวร์ (ร้อยละ 15) แคว้นเบรอตตาญ (ร้อยละ 10) และ แคว้นเปयी เดอ ลาลัวร์ (ร้อยละ 9)

แคว้นที่ชาวฝรั่งเศสนิยมไป 3 อันดับแรก จะอยู่ทางภาคใต้ และภาคตะวันตกเฉียงใต้ซึ่งมีภูมิประเทศสวยงาม และมีอากาศอบอุ่นกว่าทางตอนเหนือของประเทศ ชาวปารีสมักจะเดินทางไปยังแคว้นเหล่านี้เพราะว่าอยู่ห่างไกลจากเมืองหลวง มีโอกาสได้สัมผัสศิลปวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ ตลอดจนอาหารการกินที่แตกต่างไปจากวิถีชีวิตประจำวันของตนเอง สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่ ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เมืองสำคัญทางศาสนาที่ผู้คนไปจาริกแสวงบุญ ส่วนแคว้นเบรอตตาญที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือติดมหาสมุทรแอตแลนติก และแคว้นเปयी เดอ ลาลัวร์ทางภาคกลางของประเทศ

แม้ว่าจะตั้งอยู่ไม่ไกลจากกรุงปารีสแต่ก็เป็นที่ยอมรับของชาวฝรั่งเศสตรงที่มีสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย เช่น โบสถ์ วิหารเก่าแก่ ตลอดจนปราสาทสมัยยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการที่สวยงาม

เมื่อกล่าวถึงสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในฝรั่งเศสนั้น มีตัวเลขที่น่าสนใจดังนี้ ดิสนีย์แลนด์ และหอไอเฟลยังคงเป็นสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมตลอดกาล ตามมาด้วยศูนย์จอร์จ ปอมปิดู ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์สมัยใหม่และห้องสมุดขนาดใหญ่ ซึ่งทำให้มีผู้เข้าชมในแต่ละปีมากกว่า 5 ล้านคน นอกจากนี้ตารางตัวเลขต่อไปนี้ยังทำให้เราทราบว่าชาวฝรั่งเศสและนักท่องเที่ยวทั่วไปยังคงชอบสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เช่น โบสถ์และพิพิธภัณฑ์ต่างๆ จึงไม่เป็นที่แปลกใจเลยว่าประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศที่สามารถจัดการมรดกทางวัฒนธรรมเหล่านี้ได้อย่างเหมาะสม

ตารางที่ 2 ความนิยมในสถานที่ท่องเที่ยว 16 อันดับแรกพร้อมจำนวนตัวเลขนักท่องเที่ยวทั้งชาวฝรั่งเศสและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เข้ามาในประเทศฝรั่งเศส เปรียบเทียบระหว่าง ปี ค.ศ. 2002-2004

ลำดับ	สถานที่	แคว้น	2002	2003	2004
1	ดิสเนีย์แลนด์	อิลเดอพรองซ์	13,100,000	12,400,000	12,400,000
2	ทอไอเฟล	อิลเดอพรองซ์	6,157,000	5,865,000	6,230,000
3	พิพิธภัณฑ์ลูฟ	อิลเดอพรองซ์	5,717,000	5,735,000	6,600,000
4	ศูนย์จอร์จ ปอมปิดู	อิลเดอพรองซ์	5,503,000	5,321,000	5,369,000
5	พระราชวังแวร์ซายส์	อิลเดอพรองซ์	3,026,000	2,854,000	3,261,000
6	พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ ลาวิลแลต	อิลเดอพรองซ์	2,624,000	2,853,000	2,795,000
7	พิพิธภัณฑ์ออร์เซย์	อิลเดอพรองซ์	2,130,000	1,830,000	2,590,000
8	สวนสนุก อัลเต-ริกซ์	ปีการ์ดี	1,750,000	1,770,000	1,830,000
9	ศูนย์วิทยาศาสตร์ฟูตูโรสโคป	บัวตู ชารอง	1,553,000	1,205,000	1,350,000
10	สวนสัตว์แห่งเมืองลิล	นอร์ด	1,500,000	1,506,000	1,241,000
11	ประตูชัยแห่งเอ-ตวล	อิลเดอพรองซ์	1,258,000	1,193,000	1,206,000
12	วัดมงต์แซงมิแชล	บาส-นอร์มังดี	1,113,000	1,076,000	1,132,000
13	พิพิธภัณฑ์ทหาร	อิลเดอพรองซ์	1,019,000	991,000	1,031,000
14	ปราสาทของบอร์ดี	ชองเตรอ	723,000	648,000	658,000
15	พิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง	อิลเดอพรองซ์	616,000	605,000	705,000
16	โบสถ์แซงซาเปล	อิลเดอพรองซ์	823,000	633,000	689,000

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติของฝรั่งเศส ข้อมูลปี ค.ศ. 2004-2005

เราสามารถสรุปข้อมูลการท่องเที่ยวภายใน 3 ปี ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2002-2004 ซึ่งทำให้เราทราบว่า สถานการณ์การท่องเที่ยวเริ่มดีขึ้น เช่น ในปี ค.ศ. 2004 มีนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นจากปี ค.ศ. 2003 อย่างเห็นได้ชัด เช่น ที่ทอไอเฟล จาก 5.8 ล้านคน เป็น 6.2 ล้านคน ที่พิพิธภัณฑ์ลูฟ จาก 5.7 ล้านคน เป็น 6.6 ล้านคน และโดยเฉพาะพิพิธภัณฑ์ที่มีปิรามิดแก้วแห่งนี้ นักท่องเที่ยวจะเพิ่มมากขึ้นในปี ค.ศ. 2007 อย่างแน่นอน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ยังไม่สามารถนำเสนอข้อมูลล่าสุดได้อย่างสมบูรณ์) ทั้งนี้เป็นเพราะว่าเมื่อหนังสือรหัสลับดาวินซีถูกทำเป็นภาพยนตร์ ผู้ที่สนใจความลับของจอกศักดิ์สิทธิ์ คงจะไปดูสถานที่ที่ผู้แตงนวนิยายเล่มนี้บรรยายไว้ มีข้อสังเกตที่น่าสนใจว่า โบสถ์น็ตเตรอดาม (Notre-Dame de Paris) สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญทางด้านศิลปะและวัฒนธรรมซึ่งเป็นที่ชื่นชอบของนักท่องเที่ยวอย่างมาก แต่ไม่สามารถจัดบันทึกเป็นข้อมูลเชิงสถิติได้ เพราะไม่มีการเก็บค่าเข้าชม ผู้เขียน

บทความมีความเห็นว่า ในประเทศไทยน่าจะมีการศึกษาความนิยมของสถานที่ท่องเที่ยวในลักษณะเช่นนี้ ผู้เขียนบทความขอเสนอข้อมูลเกี่ยวกับพระบรมมหาราชวังและวัดพระศรีรัตนศาสดารามก่อน สมมติว่าในปี พ.ศ. 2549 มีตัวเลขนักท่องเที่ยวต่างชาติ 12 ล้านคน มีเพียงร้อยละ 50 หรือเพียงครึ่งหนึ่งเท่านั้นที่ไปเยี่ยมชมพระบรมมหาราชวัง นั่นหมายความว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติจ่ายค่าเข้าชมคนละ 250 บาทจากจำนวน 6 ล้านคน ประเทศไทยจะมีรายได้จากค่าเข้าชมเฉพาะวัดพระแก้วถึง 1,500 ล้านบาทเลยทีเดียว แต่ถ้าเราต้องการสำรวจจำนวนชาวต่างชาติที่มาเยี่ยมชมวัดเชิงม่นซึ่งเป็นวัดที่เก่าแก่ที่สุดของเชียงใหม่ เราจะได้ข้อมูลสมบูรณ์ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าไม่มีการเก็บเงินค่าเข้าชมนั่นเอง และเราน่าจะสามารถศึกษาตัวเลขนักท่องเที่ยวในแต่ละปีเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยและแนวโน้มในการเข้าชมสถานที่สำคัญต่างๆ ในประเทศไทย

ตารางที่เกี่ยวกับความนิยมในสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ นั้น ทำให้เราเข้าใจสถานการณ์การท่องเที่ยวฝรั่งเศสได้ แคว้น อิลเดอฟรองซ์ (Ile de France) ซึ่งมีกรุงปารีสตั้งอยู่นั้นจะมีรายได้มากมายจากการท่องเที่ยวเพราะมีสถานที่สำคัญมากมาย เช่น สถานที่สำคัญใน 7 อันดับแรกจะอยู่ในแคว้นนี้หมด ส่วนอันดับ 8-10 อยู่ตามต่างจังหวัด ส่วนที่เหลือ เช่น อันดับ 11, 13, 15, และ 16 ก็ยังอยู่ในกรุงปารีสอีก

สถานที่ท่องเที่ยวอันดับที่ 7 ที่มีนักท่องเที่ยวนิยมนั้นเป็นข้อมูลที่น่าสนใจมาก พิพิธภัณฑ์ออร์เซย์ (Musée d'Orsay) แต่เดิมเป็นสถานีรถไฟเก่าที่สร้างขึ้นในศตวรรษที่ 19 ต่อมาในศตวรรษที่ 20

มีการสร้างรถไฟใต้ดิน ในปัจจุบันจึงมีการนำสถานีรถไฟนี้มาเป็นพิพิธภัณฑ์ออร์เซย์ เพื่อใช้เป็นที่เก็บผลงานศิลปะในศตวรรษที่ 19 ทั้งหมด ความน่าสนใจอยู่ที่ว่า นักท่องเที่ยวที่มีความสนใจต่างกันอาจสามารถมาเที่ยวในสถานที่เดียวกันได้ เช่น บางคนสนใจงานศิลปะ บางคนอาจจะมาศึกษาว่าทำไมสถานีรถไฟกลายเป็นพิพิธภัณฑ์ได้อย่างไร ร่องรอยของรางรถไฟยังอยู่คู่กับรูปประติมากรรมกับงานจิตรกรรมได้อย่างไร ประเทศไทยน่าจะมีการนำตึกเก่า ตึกร้างที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์มาปรับปรุงเป็นพิพิธภัณฑ์บ้าง ก็อาจจะเป็นการสร้างคุณค่าเพิ่มให้กับสถานที่เหล่านั้นก็ได้ หรือแม้แต่ว่าหากมีการย้ายสถานีรถไฟหัวลำโพงออกไปนอกเมือง สถานที่แห่งนี้ก็น่าจะพัฒนาปรับปรุงเป็นพิพิธภัณฑ์มากกว่าที่จะเป็นแค่ศูนย์การค้าอย่างที่บางคนคิดจะทำ

การเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวก็เป็นข้อมูลอีกชุดหนึ่งที่น่าสนใจ ในปี ค.ศ. 2004 ชาวฝรั่งเศสที่มีอายุมากกว่า 15 ปีขึ้นไปเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัวมากที่สุด การเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัวคิดเป็นร้อยละ 73 ของยานพาหนะในการไปพักผ่อนในสถานที่ต่างๆ นั่นเป็นเพราะว่าการเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัวจะสามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้โดยตรง และสะดวกในการไปเยี่ยมชมสถานที่หลายๆ แห่งในวันเดียวกัน วิธีการเดินทางแบบที่สอง คือ การเดินทางโดยรถไฟ คิดเป็นร้อยละ 12.2 ของยานพาหนะที่ใช้ในการไปพักผ่อนในสถานที่ท่องเที่ยว นั่นเป็นเพราะว่ารถไฟในประเทศฝรั่งเศสเป็นที่นิยมในหมู่นักเดินทาง เครือข่ายเส้นทางทั่วประเทศ สะดวก และปลอดภัย อีกทั้งการรถไฟแห่งประเทศไทยมักจะมียุโรปายด้านการตลาดและการ

ประชาสัมพันธุ์ใหม่ๆ ออกมาจูงใจให้ชาวฝรั่งเศสใช้บริการให้มากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม เครื่องบินก็ได้รับความนิยมสำหรับผู้ที่เดินทางไปต่างจังหวัดอยู่บ้าง คิดเป็นร้อยละ 6.9 ของการเดินทาง เราจะพบ

รายละเอียดของยานพาหนะที่ชาวฝรั่งเศสใช้ในการไปพักผ่อนยังสถานที่ต่างๆ ในตารางด้านล่างต่อไป

ตารางที่ 3 ข้อมูลแสดงร้อยละของการใช้ยานพาหนะ

ประเภทของยานพาหนะ	คิดเป็นร้อยละ
รถยนต์ส่วนบุคคล	73.0
รถไฟ	12.2
เครื่องบิน	6.9
รถบัสขนาดใหญ่	2.1
รถแคมป์ปิ้งขนาดใหญ่แบบที่พนักนอนได้ในรถ	1.1
รถเช่าจากบริษัท	0.7
อื่นๆ	4.0
รวม	100.00

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติของฝรั่งเศส ข้อมูลในปี ค.ศ. 2004-2005

รถจักรยาน เรือข้ามฟาก เรือเฟอร์รี่ แพขนานยนต์ และยานพาหนะอื่นๆ ที่ใช้บรรทุกผู้โดยสารในการข้ามไปเกาะ โดยเฉพาะเกาะคอร์ซิกา ซึ่งเป็นที่นิยมของชาวฝรั่งเศสมาก ชาวฝรั่งเศสมักจะนั่งเรือข้ามไปยังเกาะคอร์ซิกา ซึ่งตั้งอยู่ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เกาะนี้มีความสำคัญ คือ เป็นบ้านเกิดของพระเจ้านโปเลียนมหาราช มีทิวทัศน์งดงาม และ

กลายเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์

ในส่วนที่เกี่ยวกับอายุของผู้เดินทางท่องเที่ยว นั้น เราสามารถจำแนกออกเป็น 11 ช่วงอายุ โดยเริ่มจากช่วงแรก คือ 0 ถึง 13 ปี จนถึงช่วงสุดท้าย คือ 70 ปีขึ้นไป ตารางด้านล่างจะแสดงข้อมูลที่นำเสนอใจดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 แสดงอัตราร้อยละของจำนวนคนที่ออกเดินทางท่องเที่ยวในช่วงอายุแต่ละช่วง

ช่วงอายุ	ค.ศ. 1989	ค.ศ. 1994	ค.ศ. 1999	ค.ศ. 2004
0 ถึง 13 ปี	68	71	70	73
14 ถึง 19 ปี	69	69	68	71
20 ถึง 24 ปี	58	58	58	59
25 ถึง 29 ปี	63	65	67	70
30 ถึง 39 ปี	66	68	63	68
40 ถึง 49 ปี	66	63	64	67
50 ถึง 54 ปี	61	62	64	66
55 ถึง 59 ปี	51	58	62	66
60 ถึง 64 ปี	53	56	58	65
65 ถึง 69 ปี	52	54	57	66
70 ปี ขึ้นไป	33	39	38	42

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติของฝรั่งเศส ข้อมูลในปี ค.ศ. 2004-2005

ข้อมูลจากตารางที่ 4 เป็นการสำรวจเงื่อนไขของการท่องเที่ยวภายในครอบครัวทุกๆ 5 ปี เราจะพบรายละเอียดของพฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวฝรั่งเศสตั้งแต่เมื่อเกือบ 20 ปีที่แล้วจนถึงปี ค.ศ. 2004 ตารางที่ 4 ได้อธิบายอย่างชัดเจนว่าชาวฝรั่งเศสเดินทางเพิ่มมากขึ้นในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา เช่น ช่วงอายุ 0 ถึง 13 ปี ในปี ค.ศ. 2004 ออกเดินทางท่องเที่ยวคิดเป็นร้อยละ 73 ของกลุ่มตัวอย่างและเพิ่มขึ้นจากเดิมเมื่อเปรียบเทียบกับปี ค.ศ. 1999 ถึงร้อยละ 5 นั่นเป็นเพราะว่าพ่อแม่และครอบครัวนำเด็กออกเดินทางร่วมกันไปมากขึ้นทั้งในระยะใกล้และไกล แสดงว่ามีความจำเป็นต้องนำลูกไปในการเดินทางด้วยเพราะเป็นครอบครัวเดี่ยวหรืออาจจะเป็นเพราะสภาพเศรษฐกิจเอื้ออำนวยต่อการท่องเที่ยว แต่ในทางตรงกันข้าม ในช่วงอายุ 20 ถึง 24 ปี กลับมีความถึในการท่องเที่ยวที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงมากนัก โดยมีอัตราเพิ่มขึ้นเพียง

ร้อยละ 1 จากการเปรียบเทียบชาวฝรั่งเศสในช่วงอายุเดียวกันเมื่อ 15 ปีที่แล้ว นั่นเป็นเพราะว่า ในประเทศฝรั่งเศส ช่วงอายุ 20 ถึง 24 ปี เป็นวัยเริ่มต้นทำงาน และด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจ จึงทำให้สามารถออกเดินทางได้เพียงแค่อัตรา 59 ของกลุ่มตัวอย่างและเป็นเช่นนี้อย่างต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลาถึง 15 ปี ส่วนชาวฝรั่งเศสในช่วงอายุ 70 ปีขึ้นไป มีการท่องเที่ยวไม่ถึงครึ่งของกลุ่มตัวอย่าง นั่นเป็นเพราะเหตุผลด้านสุขภาพนั่นเอง คนที่มีอายุมากขึ้นย่อมมีโอกาสในการเดินทางน้อยลง นั่นเป็นเรื่องปกติของนักท่องเที่ยวทั่วไป

ส่วนตัวเลขของผู้ที่เกษียณอายุ (60 ปี ถึง 64 ปี) จะเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญเมื่อเปรียบเทียบกับเมื่อ 15 ปีที่แล้ว นั่นคือ เพิ่มขึ้นมากถึงร้อยละ 12 โดยในปี ค.ศ. 2004 มีคนที่เกษียณอายุแล้วออกเดินทางท่องเที่ยวมากถึงร้อยละ 65 ของกลุ่มตัวอย่าง นั่นเป็นเพราะว่า เมื่อเกษียณอายุแล้วจึง

ต้องการให้รางวัลชีวิตแก่ตนเอง คนทำงานส่วนใหญ่ จะได้รับเงินบำนาญเป็นก้อนหรือเป็นงวด และ สุขภาพยังแข็งแรงพอที่จะเดินทางท่องเที่ยวไปยัง สถานที่ที่ตนเองเคยใฝ่ฝันไว้ ดังนั้น การท่องเที่ยว แห่งประเทศไทยควรให้ความสำคัญกับชาวฝรั่งเศส ที่เกษียณอายุแล้วเพราะจะทำให้จำนวนนักท่องเที่ยว ที่มีศักยภาพเช่นนี้เดินทางมาในประเทศไทยมากขึ้น

แต่ทั้งนี้จะต้องมีการศึกษาวิเคราะห์ตลอดจนต้องมีการเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกให้พอเพียงความต้องการของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้

ข้อมูลอีกชุดหนึ่งที่น่าสนใจเช่นกัน คือ ค่าเฉลี่ยที่ชาวฝรั่งเศสใช้จ่ายในขณะที่เดินทางไปท่องเที่ยวในประเทศในแต่ละครั้ง ค่าใช้จ่ายเหล่านั้นสามารถแยกออกเป็นหมวดต่างๆ ได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5 ค่าใช้จ่ายต่อคืนของชาวฝรั่งเศสโดยเฉลี่ยเมื่อออกเดินทางท่องเที่ยวส่วนตัวช่วงสั้นๆ ในปี ค.ศ. 2004

ประเภทของการเดินทาง	ค่าใช้จ่ายเรื่องที่พัก	ร้านอาหาร	กิจกรรมนันทนาการ	การซื้อของ	อาหารทั่วไป	การเดินทาง	อื่นๆ (ในขณะพำนักในโรงแรม)	เป็นเงินยูโร
การเดินทางช่วงสั้น 1 ถึง 3 คืน (ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย)	6.80	10.60	5.20	19.71	7.05	19.95	2.27	71.58
ชายทะเล	8.23	12.49	4.47	15.35	6.87	18.15	1.53	67.09
ภูเขาโดยไม่มีสกี	11.74	16.86	17.79	15.60	7.92	16.75	1.33	87.99
ภูเขาโดยมีสกี	14.39	18.12	52.27	15.57	7.09	16.18	1.33	124.95
ชนบท	3.32	5.85	1.74	11.26	6.82	15.29	1.99	46.27
ในเมือง	7.75	12.65	4.80	32.04	7.24	26.68	3.17	94.33

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติของฝรั่งเศส ข้อมูลในปี ค.ศ. 2004-2005

ข้อมูลในตารางแสดงให้เราเห็นว่า เมื่อชาวฝรั่งเศสเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวบนภูเขาซึ่งมีการเล่นสกีเป็นกิจกรรมหลัก ชาวฝรั่งเศสจะต้องมีค่าใช้จ่ายมากที่สุด คิดเฉลี่ยแล้วเท่ากับ 124.95 ยูโร (ต่อคืน) (หรือประมาณ 6,000 บาทต่อคนต่อคืน) ทั้งนี้เป็นเพราะว่าค่าที่พักบนภูเขาใกล้เคียงกับสถานี่สำหรับเล่นสกีจะแพงมากที่สุด นอกจากนี้การไปเที่ยวบนภูเขาที่มีการเล่นสกีกับไม่มีการเล่นสกีก็จะมี ความแตกต่างในเรื่องของกิจกรรมนันทนาการ นั่นคือ

จะต้องมีการจ่ายค่าเช่าอุปกรณ์ ค่าตอบแทนครูฝึกสอน ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการเล่นสกี ซึ่งค่าใช้จ่ายเหล่านี้สูงถึง 52.27 ยูโรต่อคืน ในขณะที่ถ้าเป็นการท่องเที่ยวในชนบท ค่าใช้จ่ายจะน้อยที่สุด นั่นคือ 46.27 ยูโร (หรือประมาณ 2,300 บาทต่อคนต่อคืน) อีกทั้งค่าใช้จ่ายในเรื่องที่พักก็ไม่แพงด้วยเช่นกัน คิดเฉลี่ยเท่ากับ 3.32 ยูโรต่อคนต่อคืน เมื่อรวมค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะพบว่า การไปท่องเที่ยวในชนบท จะมีค่าใช้จ่ายถูกกว่าการไปเล่นสกีบนภูเขาถึง 3 เท่า

เลยทีเดียว ส่วนการท่องเที่ยวในเมืองก็น่าสนใจเป็นพิเศษเพราะคนฝรั่งเศสใช้จ่ายเงินในการซื้อของที่ระลึกมากกว่าการท่องเที่ยวประเภทอื่น คือ ใช้จ่ายเงิน 32.04 ยูโร (หรือประมาณ 1,600 บาท) ทำให้ค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการไปท่องเที่ยวในเมืองแพงกว่าการไปเที่ยวในชนบทถึงเท่าตัว

ในปี ค.ศ. 2004 ชาวฝรั่งเศสเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ และค้างแรมที่จังหวัดอื่น คิดเป็นจำนวนทั้งหมด 825 ล้านคน/ครั้ง ในการท่องเที่ยวในประเทศอาจมีการเดินทางตามวันหยุดระหว่างสัปดาห์หรือตามวันหยุดในช่วงฤดูร้อน แต่ชาวฝรั่งเศสร้อยละ 10 ชอบไปท่องเที่ยวในประเทศช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ ข้อมูลที่น่าสนใจคือ ร้อยละ 35 ของจำนวนวันที่ไปพักค้างคืนจะเป็นวันศุกร์ ส่วนวันเสาร์จะคิดเป็น ร้อยละ 42 ของจำนวนวันที่ไปพักค้างคืน และร้อยละ 23 ของจำนวนวันที่ไปพักค้างคืนจะเป็นวันอาทิตย์ การไปท่องเที่ยวในวันหยุดสุดสัปดาห์ และใช้วันพักค้างแรม 2 คืน คิดเป็นร้อยละ 41 และการไปพักค้างแรม 3 คืน คิดเป็นร้อยละ 27

ช่วงฤดูใบไม้ผลิ เป็นช่วงเวลาที่ชาวฝรั่งเศสมักใช้วันหยุดเสาร์อาทิตย์เพื่อเดินทางท่องเที่ยวเดือนพฤษภาคมจะเป็นเดือนที่ชาวฝรั่งเศสนิยมออกเดินทางท่องเที่ยวในวันหยุดสุดสัปดาห์มากที่สุด โดยเฉพาะในแคว้น โรน-แอลป์ส์ (Rhône-Alpes) จะเป็นจุดหมายปลายทางที่ชาวฝรั่งเศสนิยมไปท่องเที่ยวในช่วงปลายสัปดาห์ ด้วยเหตุผลที่ว่าแคว้นนี้มีสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย ทั้งภูเขา แม่น้ำ และเมืองโบราณ แคว้นโรน-แอลป์ส์ (Rhône-Alpes) เป็นแคว้นที่มีแม่น้ำโรนไหลผ่าน แม่น้ำนี้เกิดจากเทือกเขาสูงแซงต์-โกธาร์ต ที่มีธารน้ำแข็งไหลลงสู่

ทะเลสาบเลมอง เข้ามาในประเทศฝรั่งเศสผ่านเทือกเขาจูรา ผ่านเมืองลียง ในแคว้นนี้มีแหล่งท่องเที่ยวมากมาย ชาวฝรั่งเศสชอบมาที่แคว้นนี้เพราะมีเทือกเขาที่สามารถเล่นสกีและกิจกรรมอื่นๆ บนหิมะได้ นอกจากนี้การเดินทางเข้าสู่แคว้นนี้ยังสะดวกสบายมาก ทั้งทางถนนซูเปอร์ไฮเวย์และทางรถไฟที่มีเครือข่ายเป็นใยแมงมุม

แคว้นลิลเดอฟรองซ์ (L'ile de France) แม้ว่า จะเป็นแคว้นที่มีชาวต่างถิ่นมาเยี่ยมชมมากตามแบบวิถีคิดของนักท่องเที่ยวทั่วไป แต่ชาวฝรั่งเศสจากต่างจังหวัดก็ชอบมาที่กรุงปารีสเช่นกัน เพราะเป็นสถานที่ตั้งของหอไอเฟล พิพิธภัณฑ์ลูฟ และโบสถ์ที่สวยงามหลายแห่ง การไปท่องเที่ยวในวันหยุดสุดสัปดาห์ในแคว้นอิลเดอฟรองซ์คิดเป็นร้อยละ 9 คำว่า อิลเดอฟรองซ์ หมายความว่า เป็นเกาะแห่งฝรั่งเศส ทั้งนี้เพราะมีความหมายโดยนัยว่าเป็นแคว้นที่อยู่ใจกลางประเทศ นอกจากสิ่งก่อสร้างทางโบราณสถานที่อยู่ในกรุงปารีสแล้วยังมีสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ ไม่ไกลจากกรุงปารีสอีกมากมาย เช่น โบสถ์แซง-เดอนีส ที่สร้างขึ้นตั้งแต่ศตวรรษที่ 12 เป็นสถานที่ฝังพระศพของกษัตริย์ แต่ในอดีตมีปราสาทฟองแตนโบล ซึ่งสร้างขึ้นตั้งแต่ยุคกลาง มีกษัตริย์ประทับอยู่หลายพระองค์ เช่น พระเจ้าฟรอนซ์ว็สที่ 1 พระเจ้าองรีที่ 2 และพระเจ้านโปเลียน ปราสาทนี้สำคัญเพราะเป็นสถานที่พระเจ้านโปเลียนทรงลงพระนามสละราชสมบัติในปี ค.ศ. 1814 นอกจากนี้ในเขตแซน-เอ-มารีน ยังมีสวนสนุกยูโรดิสนีย์ ซึ่งเป็นดินแดนในฝันของเด็กๆ และนักท่องเที่ยวทั่วไป

ในขณะเดียวกัน เมื่อพูดถึงแคว้นเปย์ เดอลา ลัวร์ (Pays de la Loire) ก็น่าสนใจมากเช่นกัน

เพราะมีจำนวนวันที่คนมาพักในวันเสาร์-อาทิตย์ คิดเป็นร้อยละ 8 ของยอดรวมทั้งหมด ทั้งนี้เพราะในแคว้นนี้มีปราสาทสมัยโบราณมากมาย เช่น ปราสาทเขอนงโซ ที่ตั้งขวางแม่น้ำแซร์ และมีประวัติน่าสนใจมากเกี่ยวกับพระนางไดอาน เดอ บัว ดิเยร์ ซึ่งเป็นพระสนมเอกของพระเจ้าอองรีที่ 2 นอกจากนี้ยังมีปราสาทของบอร์ด์ ซึ่งสร้างขึ้นในปี 1519 และเป็นสถาปัตยกรรมสุดยอดของยุคเรอเนสซองต์ ในแคว้นนี้มีภูมิประเทศสวยงาม ชาวฝรั่งเศสชอบมาท่องเที่ยว ปิกนิก และเดินเล่นในสวนสาธารณะตามปราสาทต่างๆ

จากข้อมูลที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจการท่องเที่ยวในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งมีนักท่องเที่ยวชาติต่างๆ มากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมของชาวฝรั่งเศสในขณะที่ยังท่องเที่ยวไปในประเทศ ทั้งในเรื่องของอายุ สถานที่ท่องเที่ยวทัศนคติตลอดจนความชอบในกิจกรรมประเภทต่างๆ การเข้าใจรายละเอียดในส่วนนี้นับว่าเป็นสิ่งสำคัญมากเพราะจะทำให้เราสามารถวิเคราะห์และนำมาปรับใช้เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว

เที่ยวชาวฝรั่งเศสในขณะพำนักในประเทศไทย การวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ยังสามารถค้นคว้าได้อีกมาก และยิ่งจะทวีความสำคัญเพิ่มขึ้นไปอีกในอนาคต

บรรณานุกรม

- Bri re-Cuzin, Florence. 2002. **Patrimoine et tourisme: la méthodologie**. Paris: Edition Bréal.
- Institut national de la statistique et des études économiques. 2005. **Le Tourisme en France**. Paris: INSEE.
- Hoerner, Jean-Michel. 1997. **Géographie de l'industrie touristique**. Paris: Ellipses.
- Ministère de l'emploi et de la solidarité. 1999. **Les Organismes de tourisme**. Paris: Edition la documentation française.
- Ministère des Transports, de l'Équipement, du Tourisme et de la Mer. 2005. **Le Tourisme en France**. Paris: Edition INSEE.

Asst. Prof. Rien Loveemongkol received his Bachelor's degree from Chiang Mai University, Thailand, in 1982, Master's degree from La Sorbonne University, Paris, in 1985 and D.E.A. in 1986. His main interests are tourism and French culture. He was a tour guide for seven years before joining Chiang Mai University, where he works in the Department of French, Faculty of Humanities.